

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Synodalia Osnabrvgensis Ecclesiae, Ab Anno Christi
MDCXXVIII.**

Brogberen, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1657

Neminem non ad poenitentiam invitari. 32

urn:nbn:de:hbz:466:1-14298

Rom. 2. dicatur, quom arguuntur scelera ac flagitia per verbum Dei, & incutitur populo timor iræ, indignationisque ac iusti iudicii Dei, certo certius manentis eos, qui male agunt, ac male agendo perseverant. Subinde vero vino oleum miscendum est, ut ex animo vereque territis ac conuersis promittatur gratia ac misericordia. Ad eum modum Paulus, ad Ephesios scribens: Hoc, inquit, scitote, quod omnis fornicator, aut immundus, aut avarus, quod est idolorum seruitus, non habet hæreditatem in regno Christi & Dei. nemo vos seducat inanibus verbis: propter hæc enim venit ira Dei in filios diffidentiae. nolite ergo effici participes eorum. Et iterum ad Galatas: Manifesta autem sunt opera carnis, quæ sunt, fornicatio, immunditia, impudicitia, luxuria, idolorum seruitus, veneficia, inimicitiae, contentiones, æmulationes, rixæ, iræ, dissensiones, sectæ, inuidiæ, homicidia, ebrietates, comestiones, & his similia: quæ prædico vobis, sicut prædixi, quoniam, quæ talia agunt, regnum Dei non consequentur.

CAP. XXXII. *Neminem non ad Penitentiam invitari.*

Ioan. 6. I Am, quanquam nemo convertatur ad Dominum nisi tractus per Patrem, attamen nemo hic excusationem prætexat quod non trahatur: quod ille semper stet ante ostium pulsans; nimirum per internum & externum verbum commonens, ut convertatur à via nostrâ pessima; & in clamans, quoniam ira, indignatio, tribulatio & angustia in omnem animam hominis operantis malum, gloria autem & honor & pax omni operanti bonum. Hic concussis conscientis commonstrandus est Samaritanus ille, qui infundit vinum & oleum; qui sanat omnes contritos, & alligat omnes contritiones eorum. Filioli mei, inquit divinissimus I Ioan. 2. Ioannes, hæc scribo vobis, ut non peccetis. sed &, si quis peccaverit, advocatum habemus apud Patrem, Iesum Christum iustum; & ipse est propitiatio pro peccatis nostris; non pro nostris autem tantum, sed & pro totius mundi. Hæc est doctrina, quæ docet mori mundo, & vivere Christo.

CAP. XXXIII. *Presbyter, qui à Confessionibus est, qualis esse debeat.*

DE Confessione, & quotuplex sit, alibi dicemus. Tantum, quod ad eam, quæ Sacerdoti privatim fit, attinet, paucis admonebimus. Primum, magnopere necessarium iudicamus, ut Sacerdos, qui à Confessionibus est, sit integer, eruditus, ac silentii tenax: alioqui, si ad quæstum intentus sit, si ad malum sollicitus, si curiosior explorator sit, si pertinacibus

blandiatur, si intricatam conscientiam extricare nesciat, si denique vel ebriosus, vel iracundus, vel levis, vel secreti minime tenax, dissipandis magis quam pascendis ovibus videbitur idoneus.

CAP. XXXIV. *Quid confitentem docebit Presbyter Confessarius.*

Imprimis autem, qui huic muneri intentus est, docebit confitentem, ne ambiguis ac perplexis sermonibus se remoretur, & percontando cogatur velut expiscari crimina, (quod sæpenumero periculosum est,) sed simpliciter, tanquam coram Deo, aperiat lethalia crimina, & quæ conscientiam onerant ac lædunt; quod ea, quæ contra conscientiam aguntur, ædificent ad gehennam. Atque ibi maxime opus est Sacerdote iudice, discernente inter lepram & non lepram.

CAP. XXXV. *Remedium pro ratione morbi adhibendum.*

QVod omnibus Christianis præcepit Paulus, dicens: Rogamus autem vos fratres, corripite inquietos, consolamini pusillanimes, suscipite infirmos, patientes estote ad omnes; hoc eum, qui à confessionibus est, maxime convenit observare; nimirum ut consolando erigat pusillanimes per immensam Dei misericordiam; præfractos autem objurget, tremendumque Dei iudicium ante oculos ponat. Denique, uti prudentissimus Medicus, pro morbi qualitate temperabit medicinam; obfuturus magis quam profuturus, si putaverit uno collyrio omnium mederi morbis. Monendi ergo, qui confitentur, singuli secundum ordinem, statum, ac ætatem, atque id per locos quosdam communes, ex Scriptura depromptos; quos in numerato habere debet Parochus.

CAP. XXXVI. *Nimis anxii, quomodo tranquillandi.*

QVI nimis anxii sunt in repetenda confessione vel iteranda apud alium Sacerdotem, vel etiam in enumerandis circumstantiis; quales sunt quidam, qui, quantumvis confitendo, conscientiam tamen vix tranquillare possunt; docendi erunt, Deum (cui omnia patent) sinceritatem tantum cordis à nobis requirere, nec tam severum esse exactorem, qui conscientiam, ob unam vel ob aliam delicti circumstantiam, inter confitendum non dedita opera neglectam, perpetuo turbatam esse velit. Nam, quis omnes erratus suos enumeraverit? quem admodum David ait: Delicta quis intelligit? ab occultis meis munda me Domine.